

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Wamsterdam, de enclave Borrewoudschewater.

Groot nieuws, tijdens de 3^e cirkel van Grootvizier en stamoudste Pjon Djonna Ella Mental komt ditmaal uit de Enclave Borrewoudschewater en wel uit Wamsterdam.

Velen hebben gehoor gegeven aan de uitnodiging van Jans-Mendrikszoon van Muiden de 2^e welke ieder uitnodigde ter gelegenheid van het voorgenomen huwelijk tussen zijn zoon:

Jean Paul du Ballsacke-Mendrikszoon en Regentes Fryadeidre Valkar.

De opkomst overtrof alle verwachtingen. Er hebben zich totaal geen ongeregdigheden voorgedaan en de, in grote getale, aanwezige Borrewoudschemariniers hoefden niet in actie te komen. Er zijn totaal geen tekenen van wanklank geweest alles stond in het teken van het feest. Er zijn zelfs 100 gevangenen extra vrijgelaten. Gasten en bevolking hebben zich uitstekend gedragen en vermaakt. Als er al een minpuntje was.. dan was het dat de drank niet aan te slepen was, aldus een lachende en trotse Stadhouder en vader.

Zelfs het nieuws dat de plaatselijke kaddebeier door een mysterieuze ziekte plotseling geveld was, werd door de ceremoniemeester snel en zonder dat iemand het bemerkte op gevangen. Een geluk bij een ongeluk was dat er toevallig een Broeder van de orde der Sagesse monniken zich in het Rondeel bevond, welke zich zonder bedenkingen bereid verklaarde de huwelijksceremonie over te nemen.

(Broeder Aleidos Xao Pang)

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Bruidegom waren na afloop zo vol lof over de door Broeder Aleidos gehouden dienst dat ze zijn orde een stuk grond schonken.

(Het ja woord, van een schitterende bruid en stralende bruidegom)

Na de plechtigheid was er gelegenheid tot felicitaties waarna al snel het feest in alle hevigheid losbarstte. Jean Paul du Ballsacke-Mendrikszoon bood iedereen vrij drinken en eten aan en een kamer voor een nacht. Een voorstel dat met groot gejuich ontvangen werd.

Als speciaal nieuwtje heeft onze verslaggever tevens, exclusief voor de Far Kingdomse Courant, de hand weten te leggen op schilderijen van het speciale cadeau dat het pasgetrouwde stel aangeboden kregen van alle piraten. Bovendien, wat wellicht nog interessanter is, het exclusieve verhaal achter het cadeau.

Het is hem namelijk gelukt de gehele jacht mee te mogen maken en te verslaan voor de Courant.

U leest zelf welke ontberingen onze verslaggevers moeten doorstaan om u het beste nieuws te kunnen brengen.

Lees alles over de huiveringwekkende en bloedstollende reis van “De Blaue Draek” voor de kust van Avomé.

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Vele Piratenschepen waren al vele eclipsen voor dat het huwelijk bekend was gemaakt al vertrokken naar de Straat van Herjölfssön Nowodewitschy in een gewaagde poging een Meermin te vangen.

Tot heden was hier nauwelijks belangstelling voor, deze vrouwvissen waren een geweldige vangst en hadden een torenhoge verkoopwaarde, maar waren ook uiterst zeldzaam en nog gevreesd bovendien. Doch een der vissers had eens lopen pochen tijdens een laat avondje gokken in het Rondeel.

Hij vertelde dat hij tijdens een koude winternacht een opmerkelijk gezang bij een van zijn netten had gehoord. Beducht op de gevaarlijke lokroepvrouwen, die schepen naar zich toe lokken door middel van hun gezang, besloot de schipper de netten zo snel mogelijk binnen te halen en een andere stek op te zoeken.

De Straat is op zichzelf al gevaarlijk genoeg. Juist toen hij de takel wilde bedienen om het net binnen te halen, zag hij uit het net een vrouwwezen met schubben en staart springen. Eerst deed men het verhaal af als dronkenmanspraat maar de schipper zwoer dat het de waarheid was.

Elke piraat wist dat zelfs het zien van een Meermin al geluk bracht, laat staan er een te bezitten.

Bovendien waren Meerminnen ook alom bekend om hun muzikaal talent. Daarom vatte men het idee op om er een te vangen. Met dit cadeau zou men zeker de Borrewoudschemariniers "een oog uit steken". Alleen daarom al was men bereid zijn leven te wagen.

Toen het huwelijk bekend werd gemaakt was een ding duidelijk.. een Meermin was een passende gift en ze zouden zeker hiermee de Mariniers naar de kroon steken. Alleen dat was het te trotseren gevaar al waard. En zo vertrokken 5 volledig uit geruste piratenschepen samen met een verslaggever van uw krant, elk met 6 sloepen aan boord, op weg naar de Straat van Herjölfssön Nowodewitschy. Daar waar volgens de legende Meerminnen te vinden waren.

Beiden waren sprakeloos, toen ze de doek van de kooi waarin de Meermin zat haalden, aldus getuigen.

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Avomé, van een van onze verslaggevers aan hoord van “De Blaue Draek”.

Een van onze verslaggevers kreeg de zeldzame toestemming om mee te varen op “De Blaue Draek”, een van de piratenschepen die voor het huwelijkscadeau zouden zorgen. Hieronder volgt zijn verslaggeving.

Het idee was er, maar een Meermin vangen, dat was uiteraard gemakkelijker gezegd dan gedaan. Slechts een keer in de gehele geschiedenis van de Far Kingdoms was ooit gewag gemaakt van een gevangen Meermin. Het verhaal dat daar over de ronde doet, doet zelfs heden ten keerkring nog immer de meest geharde piraat sidderen van angst en maakt dat hij/zij liever een ander doelwit kiest.

Het probleem of te wel het venijn zit hem, zoals meestal, in de staart. De staart van Meerminnen is herucht... menige sloep is aan stukken geslagen door deze staart. Volgens oude verhalen heeft ooit een gevangen Meermin 14 sloepen urenlang voortgesleurd. Tijdens de strijd had zij 8 sloepen compleet met zijn bemanning met zich mee naar de diepte had gesleurd alvorens de strijd te staken. Juist toen men haar aan hoord wilde halen sloeg zij met haar staart nog eens 3 sloepen aan gort en ging er nogmaals vandoor.

Pas na een gevecht van 2 keerkringen gaf zij zich uiteindelijk gewonnen. Totale schade: 11 sloepen kapot, 98 man verdronken, slechts 19 opvarende konden gered worden. Desalniettemin was men geenszins uit het veld geslagen door deze geruchten. Uiteraard had men, om het zekere voor het onzekere te nemen, wel eerst flink geofferd om de Goden gunstig te stemmen en de zegen te vragen van de scheepskapelaan.

“De Duivelsstaart” onder leiding van Kaperkapitein Eenoog Boeke was de eerste die een Zeemeerwouw spotte vlakbij de ijsbergen net onder de kust van Avomé. Daarna was het wachten op de nacht, want alleen dan maakte men een kans. De duisternis werkte dan in hun voordeel, alleen dan maakten ze een kans de Zeemeerwouw ongezien te naderen.

Alle 30 sloepen werden te water gelaten, zo gebrand was men erop haar te vangen, de vloot zelf bleef op respectabele afstand. Niet lang daarna sloeg het noodlot al toe. 3 sloepen werden opengereten op de verraderlijke ijsbergen, nog voor deze zelfs maar een glimp hadden opgevangen van de Zeemeerwouw. Het koude water deed zijn werk snel en pijnloos, slechts 2 man kon worden gered uit het ijs en ijskoude water. Nog eens 5 sloepen kwamen in de verraderlijke maelstroom terecht en werden verzwolgen door het blauwe water, geen der opvarende kon gered worden. De vloot was al bijna 100 man kwijt, zonder dat ze zelfs maar een “gevecht” hadden geleverd.

De resterende 22 zwermden uit om hun prooi in te kunnen sluiten.

(Een van de sloepen)

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Voorzichtig, zo dicht mogelijk onder de kust navigerend, onderwijl gevaarlijke riffen en kliffen ontwijkend. Alles om hun prooi niets te laten vermoeden. Het geluk was met hen die nacht, men slaagde er in haar te omcirkelen. Snel werden de netten uitgezet en roeide men dichterbij, de cirkel kleiner en kleiner makend. Melaas brak op het moment suprême de maan door het wolkendek en verlichtte de mannen en hun boten. Ze ontsnapte simpel weg met een sierlijke sprong over de netten, voor dat men de tijd kreeg deze omhoog te hijsen.

Het duurde bijna drie cirkels alvorens men een nieuwe kans kreeg. Ditmaal probeerde men een andere tactiek. Men besloot de, door handelsschepen gevreesde, dekselactiek toe te passen. (In plaats van netten werden dan duimsdikke kabels gebruikt.) 5 schepen zouden haar zowel van links als rechts naderen, met hun netten voor een gedeelte nog boven water zodat ze er niet overheen kon springen, doch klaar ze te laten zakken zodra ze aanstalten maakte de duiken. De overige schepen vormden de deksels. Het geheim was dat de prooi dacht links of rechts uit de val te kunnen ontsnappen. De "deksels" echter bleven dusdanig uit zicht dat zij alleen de mast van de buitenste sloepen konden zien, terwijl de zijanten evenwijdig aan hun prooi bleven varen, onderwijl de afstand verkleinend. De prooi kreeg de "deksels" veelal pas in de gaten als het te laat was.

(De dekseltechniek in actie)

De eerste poging mislukte fatiekant, 2 schepen konden de linie niet handhaven waardoor de Meermin kon ontsnappen en daarbij nog eens de 2 schepen vernielde. Zo begon het hele spel weer opnieuw. Na een urenlange achtervolging kwam tijdens de tweede poging het weer hen te hulp. Mist kwam opzetten vanaf een groot ijsveld. De sloepen konden onder dekking van de ijsbergen en de mist ongezien tot vrij dichtbij komen en sleepten hun netten over de schots waar ze op lag. De in het nauw gedreven Meermin dook onmiddellijk het water in en vluchtte naar de enige opening die haar restte, waar de schepen die de deksel vormde haar enige uitweg afsloten. Gevangen in de netten dook zij de diepte in, in een poging de schepen met zich mee te sleuren. Alleen doordat men extra rollen kabeltouw aan het net kon bevestigen werd verhinderd dat dit lukte. Een zware en gevaarlijke taak want de kabeltouw moesten continue op spanning worden gehouden. Door het inhalen van kabeltouw, kon worden voorkomen dat de prooi alsnog uit het net kon glippen.

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

De kunst was om het kabeltouw op de juiste momenten laten vieren en inhalen. Menig zeeman was wel eens overboord getrokken terwijl hij niet goed oplette en de prooi er plotseling vandoor ging terwijl men net bezig was het kabeltouw in te halen. In de warmere streken niet zo'n punt, hier betekende door het ijskoude water een gewisse dood.

Verscheidene cirkels verstreken terwijl de strijd onverminderd op volle hevigheid tussen de sloepen en de Meermin doorging. Het was een zeer ervaren Meermin die de bemanning tot het uiterste beproefde en alles in het werk stelde om een kans te creëren om zo te kunnen ontsnappen. Een moment van onachtzaamheid en de buit was verloren. Het ene moment sleurde ze de sloepen mee naar links om een seconde later van richting te veranderen en/of de diepte in te duiken. In deze strijd gingen nog 3 sloepen verloren doordat ze op elkaar knalden, gelukkig konden nagenoeg alle opvarenden meteen door de andere sloepen weer aan boord gehesen worden. Ook leek het of ze soms de strijd had opgegeven als plots alle spanning van de kabeltouwen afviel. De sluwe Meermin was geenszins van plan de strijd op te geven maar liet hen geduldig de touwen binnen halen, wachtend op een moment van onachtzaamheid om er plotseling weer vandoor te gaan enkel en alleen met het doel zo snel en zoveel mogelijk sloepen te vernietigen of uit te schakelen.

Een mooi staaltje van haar kunnen gaf ze toen ze zich met grote snelheid door een vrij smalle opening van een ijsberg wist heen te persen. De mannen moesten alles in het werk stellen om niet geplet te worden tussen de ijswanden en de kluven boten. Verscheiden kabeltouwen raakten verward in een paging los te geraken. Het was uitsluitend te danken aan formidabel staaltje van zeemanskunst en samenwerking dat men, afgezien van schrammen, schaafwonden en een flinke deuk in hun ego, nagenoeg ongeschonden het "spel" kon voortzetten. Men was het over een ding eens... Dit was een tegenstander van formaat en was zeer zeker waardig huvelijkscadeau. Eentje waar men zeker furor zou maken en de bemanningsleden zeker een plaatsje in de liederen en verhalen zou bezorgen.

Na meer dan twee maanstonde verzwakte eindelijk de krachten van de Meermin. Haar uitvallen werden beduidend minder frequent en krachtig. Uiteindelijk gaf ze zich na 3 maanstonde en 22 keerkringen gewonnen. Toen ze de netten voorzichtig binnenhaalden, om haar niet onnodig te beschadigen, bleek het om een volwassen exemplaar van uitzonderlijke schoonheid te gaan. Dat beloofde wat ten aanzien van haar muzikale kwaliteit, want zo gingen de geruchten.. des te mooier de Meermin des te beter haar spel.

Opgelucht voeren de sloepen terug naar hun schepen alwaar hun "buit" werd overgeladen, in het ruim. Tijd noch moeite was gespaard om het ruim zo geriefelijk en natuurlijk mogelijk in te richten. Het ruim was speciaal hiervoor verbouwd en was gevuld met vers zoutwater, dat elke dag ververst werd, fijn zand en vissen. Alles was erop gericht haar met zo min mogelijk stress en een maximum aan comfort (voor zo ver mogelijk) te vervoeren.

Nabeschouwing: de strijd had 13 sloepen, 128 man en 1 papagaai gekost. Maar dit alles woog ruimschoots op tegen de oh zo felbegeerde buit die hen een zekere status zou geven onder hun collega's.

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Enclave: Trá Mhôr

De DZR (de Zilveren Rederij) die verantwoordelijk is voor de vaartschema's tussen de enclaves heeft een algemeen verbod ingesteld voor Borrewooudschewater.

Met onmiddellijke ingang mogen luchtschepen niet meer landen, passagiers en/of goederen aan boord nemen. Sterker nog, de kapiteins hebben de strikte orders gekregen om het gehele gebied te mijden. Sindsdien is de enclave Borrewooudschewater verstoken

gebleven van aanvoer via de lucht. Tot heden heeft dit, volgens wel ingelichte bronnen, nog niet tot problemen geleid. Maar dit zou binnen niet al te lange tijd wel voor problemen kunnen gaan zorgen. Zeker voor de export van bederfelijke waren.

Wat de directe aanleiding tot dit verbod is wilde Reder Adeptus de Secrecours niet zeggen, doch geruchten doen de ronde dat het gaat om een vergeldingsactie. Reder Agnustina De Sucrecour was niet bereid tot enig commentaar.

De Reder, behorend tot het Rozenkruisgilde, staat bekend als streng conservatief. De aangesloten Reders, ook wel Rederijkers genoemd, zijn vertegenwoordigd in het Rozenkruisgilde en bezitten naast diverse belangrijke hoge posten binnen het magiërgilde ook een zetel in de Raad van 5.

Dit maakt hen tot een machtige, niet te negeren groepering.

Gefluisterd wordt dat zij het eigenlijk zijn die de dienst in Trá Mhôr uitmaken.

De Rozenkruizers geloven dat de puurheid van de magie uitsluitend beoefend kan worden door afstammelingen van de aarts magiër Gnosi Rozenkruis. Zijn leer ging uit van het oude dualisme, dus van 't geloof aan een goed (licht) en kwaad (duister) beginsel, die beide altijd met elkaar in strijd waren. Deze beginselen ontleenden hun krachten uit de basiselementen van de natuur die altijd elkaars tegengestelde waren, te weten: water, vuur, aarde, lucht. Ze zijn belangrijke aanhangers van het gebruik van vulgaire magie, dat wil zeggen, magie in pure ruwe vorm. Vele magiërs vinden dit maar niets, ze vinden dat werken met de harte bijl, zogezegd. Magie is een verfijnde kunst, een specialiteit. Zij proberen uit alle macht de leer van de Rozenkruizers, het dualisme, ten val te brengen. Dit met wisselend succes. Successen die voornamelijk uit morele overwinningen bestonden.

(Reder Adeptus de Secrecours spreekt de Prospectoren toe tijdens een bijeenkomst van de Prosent)

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Tot heden heeft de Raad van 5, geleid door de voorzitter: Hoogmeestrix Proficus Magnus met succes weten te voorkomen dat de Rozenkruizers ook daadwerkelijk hun invloed in de Prosent (deelraad) konden gebruiken. Men wist echter niet te voorkomen dat enkele tientallen Prospectoren vlugschriften in handen gedrukt kregen waarop de beginselen van de leer der Rozenkruizers beschreven werd. Dit alles natuurlijk in de hoop dat de Prospectoren na gingen denken en zo interesse kregen in de leer. De Raad reageerde met een grootscheepse fouillering, iets wat een ondoenlijke zaak was door alle commotie die hierdoor ontstond. Vele Prospectoren voelden zich aangetast in hun privacy en weigerden massaal en liepen massaal richting de uitgangen. De wachters waren geen partij voor de aanstormende massa en werden compleet onder de voet gelopen.

Eigenlijk ging de rel om niet omdat men het niet eens is over het basisprincipe, het ontstaan van de magie. Nee, het probleem zit hem in het gebruik van magie. Het gebruik van ruwe, vulgaire magie is bijzonder gevaarlijk, niet alleen voor de omgeving.. maar ook voor de gebruiker, de magiër. Oude geschriften verhalen dat de Fae zich hiermee bedienden en dan voornamelijk Aur'Churo, bij velen beter bekend als Herfst. Voor de Raad maakt dit alles maakt het probleem niet minder zorgwekkend. Het geheel is nu een principekwestie geworden.. iets wat de Raad in het "hart" raakt, als dus een der vrouwelijke Raadsleden, Zij legde hiermee meteen de vinger op de "zere plek", namelijk wat is nu de kern van de magie en hoe dient deze gehanteerd te worden.

Volgens bronnen die onbekend willen blijven kan dit het gehele beginsel principes van de magie op zijn kop zetten als de Rozenkruizers daadwerkelijk erin zouden slagen de Prospectoren ervan te overtuigen dat de herkomst van de magie berust op de vulgaire magie. Iets wat nooit mag gebeuren.

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Enclave: Aiama Mjule

Uit diverse delen van de enclave Aiama Mjule komen berichten van plundering en kleinschalige schermutselingen. De plunders lijken geen onderscheid te maken tussen arm en rijk, noch tussen gelovig en ongelovig. Zelfs de spaarzame kerken van Kardinaal Ursus d'Onneur zijn niet gespaard gebleven en werden, na plundering, in brand gestoken. De aanwezige Fraters werden van top tot teen besmeurd met mest, geschokt maar ongeschonden, vastgebonden in aangrenzende boomgaard teruggevonden.

Brutaler was echter het leegroven van een der voorraadkelders welke toebehoord aan Zuidelijke tak van de familie de Perz. De vele doden en gewonden, het overgrote deel werknemers en leden van de familie, waren het bewijs dat dit echter niet zonder slag of stoot was gegaan.

De "Majoor" of te wel Beate Sobrath de Perz, Peetmoeder van de Zuidelijke familie was razend van woede toen het bericht haar bereikte en loofde een grote beloning uit voor eenieder die informatie kan verschaffen die leidt tot de gevangenneming van de leider.

De plaatselijke bevolking daarentegen trok zich heel wat minder aan van de "ramp" die de "Majoor" getroffen had. Heimelijk werd er gegniffeld om het verlies dat de familie geleden had.

Openlijke vreugde was er daarentegen in het kamp van Peetvader Ratzke de Perz, leider van de Noordelijke familietak. Die het zelfs het beste nieuws sinds de drooglegging noemde.

Ook troepen van Paap von Rammewitz zijn recentelijk telkens slaags geraakt met deze bende.

Al hoewel het nog niet de grootste prioriteit van de Paap geniet om deze bandieten een halt toe te roepen hebben de bevelhebbers hun troepen wel een hogere staat van paraatheid gegeven en zijn verloven ingetrokken. In het begin waren de bandieten niet meer dan vliegen die om een pot stroop zoemden, nu zijn het meer wespen geworden.

Telkens als de roofridder ergens gesignaleerd was en de troepen van de Paap gearriveerd waren, was de vogel al gevlogen. Tot heden is het hem en zijn bende nog steeds gelukt de troepen van de Paap telkens een stap voor te zijn. De kleine schermutselingen die er zijn geweest waren met dieven en plunders die een graantje mee wilden pikken van het succes van de roofridder en zijn bende.

Het kenmerk van deze bende is dat zij wordt aangevoerd door een roofridder welke geheel gekleed is in het zwart, tot aan zijn helm aan toe.

(Schilderij van de zwarte roofridder)

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Gevangenen worden door deze roofridder en zijn bende niet genomen, het zijn uitsluitend doden die ze achterlaten na een plundering. Het is dan ook nog een groot raadsel waarom juist de Fraters van de kerk van de Kardinaal gespaard zijn gebleven.

Een der Fraters vertelde dat hij vlak voor de aanval een oud lied hoorde zingen. Het vreemde was zo herinnerde hij zich dat het gezongen was in een der dode talen.

Navraag door uw onverschrokken verslaggever in de diverse enclaves leerde dat dit lied vaak het laatste was wat zijn slachtoffers hoorde. Alleen het noemen van de naam: Fra Diavolo, door onze verslaggever, was al voldoende om de mensen weg te doen vluchten. Doch dankzij doorzettingsvermogen en overtuigingskracht, bestaande uit een huidel kristal, kwamen de tongen toch los en was uw verslaggever in staat om het lied in zijn geheel te achterhalen.

On yonder rock reclining,
That fierce and swarthy soul behold.
Fast his hand his carbine holds,
'Tis his best friend of old.

His way, his steps inclining,
His scarlet plume waves o'er his brow,
And his velvet cloak hangs low,
Playing in garrulous flow.

Tremble, meanwhile the storm is beating.
Afar the echo repeating,
"Diavolo, Diavolo, Diavolo."

Tremble, meanwhile the storm is beating.
Afar the echo repeating,
"Diavolo, Diavolo, Diavolo"

Of deze zwarte roofridder tot dezelfde bende behoort als die kortgeleden die in Anciënasterre tenminste drie karavananen heeft overvallen is nog onbekend. Volgens voorzichtige schattingen hebben de overvallers hierbij tientallen zakken kostbare wierrook en oliën, alsmede 8 rollen van de fijnste luitgemaakt.

Dit alles was op zich nog niet zo'n probleem geweest, aldus een woordvoerster van Grootvizier en Stamoudste Pjon Djonna Ella Mental, ware het niet dat een meereizende waarzegster met doorgesneden keel was teruggevonden. Dets wat onvergeeflijk is en waar, volgens de wet, zelfs de zwaarste straf nog te licht voor is.

Sindsdien wordt elke karavaan begeleid door persoonlijke Garde van de Grootvizier en zijn verdere aanvallen uitgebleven. Hierdoor denkt men dat dit het werk is van een kopieerder, iemand die meelift op de angst voor en reputatie van de "beroemde dan wel beruchte" zwarte roofridder

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Speciaal nieuws uit de Wouden van Isthar.

Met leedwezen delen wij u mede dat de beroemde Architect Brennis welke sinds korte tijd als vermist was opgegeven door zijn lieflijke vrouw Marieke om het leven is gekomen tijdens zijn werkzaamheden in de zogeheten 4^e laag. De heer Brennis laat vrouw en kind na.

De heer Brennis was een gerespecteerd Architect, welke bekend stond om zijn pleadwelfse bouwstijl welke een samensmelting was van het degelijke robuuste zware bouwwerk van de Dweren en het lichte sierlijke van de Elfen. Zijn bekendste werk was de Hoofdmagiërschool te Trá Mhór.

(Hoofdingang – hier op archiefschilderij)

De bouw heeft vele cirkels geveerd en vormt onbetwist de kroon op zijn werk. Ook het campusterrein is door hem ontworpen. Dit is echter geheel gebouwd door zijn leerlingen, welke onder zijn bekwame begeleiding tot bloei zijn gekomen en zijn bouwstijl over het gehele Rijk verspreid hebben.

De Hoofdmagiërschool en het campusterrein vormden het laatste bastion tegen de Demoon Layazall en de troepen van Dleer Valkar.

Het was hier waar een kleine groep weerbarstige avonturiers en verzetsstrijders het tij wisten te keren.

Mede dankzij Valkar's dochter Fryadeidre lukte het hen om de Demoon te vernietigen en de ziel van haar vader in een kristal te stoppen in afwachting van een goede oplossing.

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Het overgrote deel van de school alsmede het overgrote deel van het enorme campusterrein is verwoest tijdens de "Laatste slag". Slechts een fractie van de zwaar beschadigde gebouwen is nog zichtbaar in de Enclave Trá Mhâr welke als monument dienstdoen en bewaard blijven.

(Schamele restanten van een eetzaal)

Het overgrote deel van de imposante school is opgeslokt door het woud. Geruchten doen de ronde dat restanten gevonden zijn in de zogenoemde 4^e laag.

Het was niet onbekende heer Brennis vaak te vinden was in de grotten op zoek naar restanten van zijn trots. Het is dan ook niet verwonderlijk dat zijn hobby, archeologie, hem fataal geworden is. De enorme grottenstelsels staan niet bepaald bekend als vriendelijk, noch afgezien van de vele goed georganiseerde plunderende bendes welke uit zijn op de vele verborgen kunstschaten.

Uw beide hoofdredacteurs, Hansel en Asmaya waren er getuige van toen zijn vrouw, Marrieke het nieuws van zijn dood vernam.

Zij was nietsvermoedend naar het Rondeel "Het laatste kwartier" toegekomen omdat zij al twee volle dagen geen bericht meer van hem had gehad. Dets wat niets voor hem was, zo vertelde ze. Hij was een trouwe schrijver, hij schreef minstens twee tot drie keer per dag, als hij niet ondergronds was tenminste.

Dan bleef het beperkt tot 1 keer per dag. Hij nam dan een kappeltje postduiven mee, zo snifte ze verdrietig.

(Marriëke Brennis die het vreselijke nieuws heeft gehoord wordt getroost door Heer Alexander)

Het schijnt dat het allemaal begon met het opknappen van een klusje voor een nachtfairy luisterend naar de naam Lilaque.

Dat klusje, het zoeken van een stel, achteraf waardeloze, stenen heeft uiteindelijk geleid tot de dood van een beroemd architect. Een triest en zinloos einde, voor een groots man.

Helaas voor haar was dit nog niet het ergste nieuws. Betrouwbare bronnen hebben ons gemeld dat heer Brennis voor onbekende tijd als onlevende rond heeft gedwaald. Dit als gevolg van het feit dat men het lichaam niet begraven heeft maar gewoon heeft achtergelaten toen een groep avonturiers tezamen met heer Brennis in de problemen kwamen toen een grote groep tunnelratten hen aanvielen.

Zijn dood valt de groep niet aan te rekenen, wat hen welk kwalijk genomen wordt en waar iedere aanwezige zelf mee moet leren leven is het feit dat men twee mensen voor dood heeft achtergelaten. Dets wat ze later duur is komen te staan.

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Zowel Hansel als ikzelf waren er getuige van dat “Magere Hein” verscheen uit de kelders van het Rondeel.

Deze maakte op niet mis te verstane wijze duidelijk dat dankzij een bepaalde gebeurtenis zijn complete schema verstoord was. Het gevolg hiervan was dat hij de zielen van de gestorvenen niet meer naar hun laatste rustplaats kon brengen.. Er misten namelijk 2 zielen, daar een groep avonturiers hieraan schuldig waren moesten zij ook maar zien dat dit opgelost werd. Na deze hoedschap verduwen hij een enigszins verbijsterende groep achterlatend.

Verder melde dezelfde bron ons dat heer Brennis lichaam het werktuig is geweest voor een stel necromantiërs.

Volgens onze gegevens heeft men dit nieuws verzwegen voor zijn vrouw, een kwalijke zaak volgens ons.

Zij heeft alle recht te weten hoe en wat er gebeurd is met haar man en vooral hoe alles zo gekomen is.

De Courant is er om te zorgen dat geen nieuws verborgen blijft.

Wellicht stelt het weduwe Marrieke gerust, te weten dat een Priester der Twinkelingen haar geliefde man ten rusten heeft gelegd en hem de zegeningen heeft meegegeven waardoor zijn lichaam de rust heeft gevonden die het verdient. Moge Brennis ziel nu rusten in vrede.

(Schets van een door necromantiërs gecontroleerde onlevende heer Brennis)

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Het leek ons al redacteurs van de Courant wel passend om een stukje geschiedenis te beschrijven van de enclave waar we ons thans bevinden, namelijk Borrewoudschewater.

Wat kenmerkt deze enclave nu eigenlijk? Ons viel een ding eigenlijk meteen op: piraten en Mariniers leven co-existeren hier, en dat is uniek voor de Far Kingdoms. In geen enkele enclave vonden we dat twee zulke fervente tegenstanders “broederlijk” naast elkaar leefden.

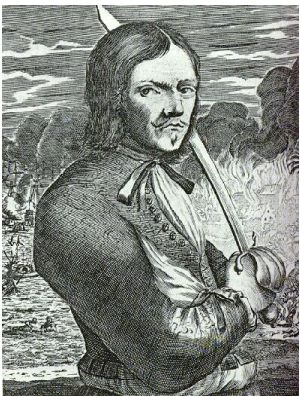
Maar is dat altijd zo geweest zo vroegen wij ons af.

Met dit vraagstuk doken wij in de (geschiedenis)boeken en gaan terug in de tijd. De tijd ver voor de Explosieve groei, waarbij de Fairies de Rijken de dictatuur oplegde door hen vastomlijnde enclaves toe te wijzen.

Ook ver de laatste Grote Oorlog waarbij de Demoon Layazall tezamen met de troepen van Heer Valkar over de Far Kingdoms heersten.

We gaan zo’n dikke 300 cirkels terug en wel naar de 105° cirkel van Koning Timotheuszoon van Hiero tot den Ghinter. Borrewoudschewater nam toen, gezien zijn gunstige ligging, een prominente plaats in. Het was de grootste en belangrijkste havenstad binnen de Far Kingdoms. Luchtschepen bestonden toen nog niet, vervoer over het water was de belangrijkste en snelste vorm van transport. En zoals de geschiedenis ons leert, waar handel is, zijn piraten. Echter niet in Borrewoudschewater. Koning Timotheuszoon stond bekend om zijn keiharde optreden tegen alles wat het geluk van zijn Rijk verstoorte. Diefstal werd in het gunstigste geval “beloont” met het afhakken van een hand. Op zwaardere vergripen stond de doodstraf, welke publiekelijk werd uitgevoerd. Bestond er dan geen misdaad, had Koning Timotheuszoon het ultieme bereikt, zo vroegen wij ons af.

De maanstandes lange zoektochten in de boeken en geschriften van deze rijkelijk gevulde bibliotheek, waar we speurden in tientallen zeldzame schitterend gedecoreerde exemplaren, waren hun tijd dubbel en duars waard toen we stuiten op loden kist. We kregen van de conservator, welke dankzij onze overtuigingskracht, toestemming gaf om deze op verantwoorde wijze te open. Wat erin lag overtrof onze stoutste verwachtingen. Geheel in zwart fluweel lag een oud bruin boek. Het bleek niet zomaar een boek te zijn, maar eentje die verhaalde van de verslagen over een van de meest beruchte en gevreesde piraten die de Borrewoudschewateren ooit gekend heeft.

Gerhart Beneke Van Muiden. (Ook wel “den Slaegter” genoemd)

Het was een arm doch Godenvrezend gezin. Het was desalniettemin een groot (15 kinderen) maar hecht gezin. Het bestaan was hard. Gerhart moest als klein kind niet alleen tegen de elementen vechten maar ook nog eens om zijn plaats binnen het gezin. Waarschijnlijk heeft dit de basis gelegd van wat hij geworden is.

Al van jongst af aan was hij vertrouwd met de zee, daar zijn vader visser was, De jonge Gerhart bleek uit te blinken in zwaardvechten en zeiltactiek.

(Gerhart Beneke van Muiden)

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Het duurde dan ook niet lang voordat hij het ouderlijk huis verliet en dienst nam bij, wat later een van de beroemdste vrouwelijk kaperkapiteinen ooit zou worden: Maria Edelhart. Dit tot groot verdriet van zijn moeder en tot woede van zijn vader. Deze bezwoer hem dat hij nimmer hoefde terug te keren, zijn naam zou thuis nooit meer uitgesproken worden. Voor hen was het alsof hij dood was. Niet lang dat Gerhart vertrokken was, overleed zijn moeder aan een gebroken hart.

Onze monden vielen open van verbazing toen we dit lazen. Maria Edelhart, haar naam kenden we, doch haar naam stamt uit een periode van na de Explosieve groei. Zou dit dezelfde Maria Edelhart zijn? Enfin, dit nieuws was belangrijk en we zouden zeker meer nieuws over haar zijn gaan vergaren als we niet zo zeer geïntrigeerd waren door onze piraat: Gerhart Beneke.

Bemanningsleden vertelden vol verbazing dat de jonge Gerhart zich pas echt in zijn element voelde als hij op een zeilboot zat in een hevige zware storm. Iets waar de meesten zich het liefst van verre hielden.

Maria noemde hem hierdoor de zwarte duivel, iets wat ook te danken was aan zijn gitzwarte haar en omdat hij voor den Duivel zelf nog niet bang was.

Na een onenigheid met haar over het nut om gevangenen vrij te laten, welke je later weer kon bevechten, besloot hij voor zichzelf te beginnen. Met het kapitaal dat hij onder haar verdiend had kocht hij zijn eigen boot en noemde haar: Di Swaerte Bul of te wel de Zwarte Bul (stier).

Het was een schip dat gebouwd was onder een gelukkig gesternte, dat was wat de bouwver Gerhart vertelde.

Een speurtocht in diverse naslag boeken leerde er ons wat men hieronder verstond.

Het houtwerk kwam van speciaal geselecteerde Cyperse loofbomen uit de oerbossen van Isthar.

De bomen waren uitsluitend gekapt tijdens halve maan en 12 eclipsen geweest in een mengsel van zuiver water vermengt met kruiden naar geheim familierecept om kwade geesten af te weren.

Uitsluitend dove mannen mochten aan het schipwerken, dit om te voorkomen dat verleidelijke sirenen vat zouden krijgen op het schip en zijn bemanning. Tevens werd uitsluiten tussen zonsondergang en zonsopgang aan het schip gewerkt, zodat het als een schaduw zou zijn in de nacht om prooi ongemerkt aan te kunnen vallen en indien nodig ongezien te kunnen verdwijnen.

Toen het schip klaar was kreeg het zijn naam, het werd Di Swaerte Bul. Swaerte om dat het gebouwd was tijdens de nachten Bul omdat het schip zich zo gedroeg tijdens proefvaarten in zwaar weer. Het sloeg zich als het ware een weg door de golven, het voer wild en agressief. Alsof het de golven de baas was in plaats van andersom.

Zelfs met weinig wind voor het als een speer. Met de stuurman aan boord behoefde deze weinig meer te doen dan lichte correcties te geven, meer om het schip als het ware te helpen. Het leek er meer op alsof het schip zelf voer en aanvoelde wat haar kapitein wilde.

Gerhart zocht zelf zijn manschappen bij elkaar, veelal oude bekenden en oude makkers van zijn tijd onder Maria Edelhart.

De Far Kingdomse Courant, 2e editie

Zijn bijnaam “den Slaegter” had hij te danken aan het feit dat hij bij zijn plundertochten vrouwen noch kinderen het leven spaarde. Ook voor zijn eigen bemanning was hij uitermate wreed, voor een klein en onbeduidend vergriep volgende vaak een fikse gruwelijk sadistische straf.

Ze vreesden hem meer dan wat ook. Maar gedreven door de onmetelijk hebzucht naar de vette buit die hij veroverden, tezamen met de angst voor zijn toorn, maakten het dat ze voor hem door het vuur gingen.

Opvallend was hierbij dat hij zijn bemanning ruimhartig liet meedelen in de buit die binnen werd gehaald.

In tegenstelling tot vele andere piratenkapiteinen nam hij genoegen met de eerste keus. Hij zocht dan uitsluitend de meest exquise en luxe dingen uit, de rest liet hij voor zijn bemanning. Die had veelal toch geen smaak vond hij.

Al spoedig werd Di Swaerte Bul een gevreesde verschijning op zee.. sommige zeelui spraken zelfs van een spookschip. Zeelui die het geluk hadden het schip slechts waar tenemen, vertelden dat het schip op dook in de onmogelijkste zware stormen welke met onweer en bliksem gepaard gingen.

Van de verloren gegane schepen vond men nooit veel meer terug dan wat wrakhout.

De Heersers van de Rijken maakte zich grote zorgen om het effect dat deze piraat had op hun zeelui en bevolking en loofden, voor die tijd, ongekend grote sommen kristal uit om Gerhart te pakken te krijgen... dood of levend. Uiteraard zonder resultaat. Niemand durfde iets te zeggen uit angst voor wraak.

Ook bij het thuisfront was Gerhart even gevreesd als populair. Gezinnen vernoemden hun zonen vaak naar hem. En als hen het nieuws bereikte van een succesvolle buit dan vierde men uitbundig feest, wetende dat ook zij indirect zouden profiteren van de buit als de manschappen eenmaal aan wal kwamen.

Gerhart zelf bleef echter bijna altijd aan boord. Die zeldzame keren dat hij van boord ging, was hij stevast te vinden in het Rondeel “Het laatste Kwartier”. Eenieder luid veruwend en vervloekend zodra iemand tegen hem begon te praten. Drinken en gokken was het enige dat hij deed en wee de ongelukkige die van hem won met kaarten of dobbelen. Daarna trok hij zich stevast op zijn kamer waar zijn vaste meid al op hem lag te wachten. Hij scheen zelfs een eigen kamer in de noordvleugel te hebben. Deze kamer werd nooit aan een ander verhuurd, ongeacht hoe druk het was in het Rondeel.

Hij weigerde stevast een andere meid, hoe mooi en jong deze ook was en hoezeer de Madame deze ook aanpreef. De enige die hij toeliet, nadat zij gebaad was in een bad met verse rozenblaadjes, was Babette.

Tot men plotsklaps niets meer vernam van Gerhart en zijn Swaerte Bul. De zeeën waren weer even iets veiliger. Uiteraard giste men wat er gebeurd zou kunnen zijn? Was het een andere kaperkapitein die hem van de troon stootte? Trof hij een slachtoffer dat sterker/slimmer was? Of was zijn schip vergaan in een storm. Niemand die het wist...

Waarom dit boek in een afgesloten loden kist was verborgen en waarom de naam Gerhart Boneke nergens in de analen van de geschiedenis van Borrevoudschewater vermeld is, is ons een compleet raadsel.

Tot op de dag van vandaag is het een raadsel wat er gebeurd is met het schip en zijn bemanning.